

Arrest

**nr. 51 806 van 29 november 2010
in de zaken RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 september 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 juli 2010, voorzien van een paspoort met Schengenvisum dat werd afgeleverd door de Duitse autoriteiten, het Rijk binnen.

1.2. Op 20 juli 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 10 augustus 2010, gelet op artikel 9.4 van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Duitse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.4. De Duitse autoriteiten stemden bij schrijven van 12 augustus 2010 in met de overname van verzoeker op grond van artikel 9.2 van de verordening 343/2003/EG.

1.5. Op 3 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde (O. E.)

(...)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 20/07/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Hij verklaarde bij zijn inschrijving dat hij op 19/07/2010 in België was aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Ghanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...).

Tijdens zijn interview op de dienst Vreemdelingenzaken van 06/08/2010 verklaart betrokkene dat hij op 11/07/2010 uit Ghana is vertrokken en per vliegtuig naar België is gereisd waar hij de dag nadien aankwam. Hij reisde met zijn paspoort met geldig Schengenvisum afgegeven door de Duitse Ambassade in Accra (Ghana). De inreisstempel op het visum bevestigt dat betrokkene op 12/07/2010 België is binnengekomen via de luchthaven Brussel-Nationaal. Betrokkene verklaart dat hij nog dezelfde dag met de wagen vertrok naar Duitsland waar hij een week zou hebben verbleven. Op 19/08/2010 zou hij terug naar België zijn gekomen en de volgende dag vroeg hij asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 10/08/2010 werd een overnameverzoek aan de Duitse autoriteiten verstuurd. De Duitse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 12/08/2010 weten dat het verzoek tot overname wordt ingewilligd op basis van art 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Duitsland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verder moet worden vastgesteld dat Duitsland aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene geeft geen specifieke reden waarom hij precies in België een asielaanvraag wou indienen. Hij verklaart enkel dat zijn gedacht hem had gezegd om in België asiel te vragen. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene verklaart dat hij gezond is. Betrokkene verklaart verder geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7 of 15 is derhalve niet aan de orde.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Duitse autoriteiten.(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient ambtshalve vast te stellen dat hij geen gerechtskosten kan opleggen. De vraag van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 51/5, § 2, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht zijn middel op volgende wijze toe:

“(…) In casu zijn de aangehaalde elementen geen antwoord op de wil van verzoekende partij om in België zijn asiel aan te vragen (verzoekende partij verklaarde “dat zijn gedacht hem had gezegd om in België asiel aan te vragen) en hiermee geen rekening te willen houden. Op grond van artikel 51/5, § 2 van voormelde Wet van 15 december 2010 moet verwerende partij motiveren waarom zij niet van haar soevereiniteit gebruik maakte.

Artikel 51/5, § 2 van voormelde Wet van 15 december 2010 luidt:

Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Het volstaat dus niet te zeggen dat het volstaat dat verzoekende partij in het bezit is van een Duits visum in zijn paspoort dat verwerende partij ontslagen is te motiveren waarom zij haar soevereiniteit niet uitput.

Omdat de bestreden beslissing niet aan de materiële motiveringplicht voldoet, schendt zij de wet. (…)”

3.2. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen:

“Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Volledigheidshalve laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet gemotiveerd hebben waarom hij geen gebruik maakt van de mogelijkheid voorzien in art. 51/5, §2 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 om verzoekers asielaanvraag toch te behandelen, niet kunnen worden aangenomen.

Verwerende partij laat gelden dat art. 51/5, §2 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 geen enkele verplichting voorziet om verzoekers asielaanvraag te behandelen, (...)

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heel uitdrukkelijk gemotiveerd waarom er geen concrete basis is om de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen op grond van art. 15 of 3§2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003, bepaling die een gelijkaardige regeling omvat als art. 51/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, en heeft de gemachtigde terecht gesteld dat België bijgevolg niet verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker, zodat met toepassing van art. 51/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en art. 9.2 van de Verordening verzoeker het Rijk dient te verlaten en wordt overgedragen aan Duitsland.

Daarbij dient opgemerkt dat verzoeker enkel verklaarde “dat zijn gedacht hem gezegd had om in België asiel aan te vragen”, doch geen enkele concrete reden werd aangehaald waarom verzoeker wilde dat België zijn asielaanvraag behandelde in plaats van Duitsland.

Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen heeft overtreden, hetzij dat er een overschrijding of afwending van de macht gebeurde.

Voorts benadrukt de verwerende partij nog dat Duitsland de overname van verzoeker uitdrukkelijk aanvaard heeft en dat verzoeker inmiddels reeds werd overgedragen aan de Duitse autoriteiten.”

3.3. In zijn repliekmemorie antwoordt verzoeker nog het volgende:

“(…) Het antwoord van verwerende partij met betrekking tot de formele motiveringsplicht is niet pertinent omdat verzoekende partij in het gedinginleidende verzoekschrift de schending van de materiële motiveringsplicht inroept.

Verwerende partij houdt voor dat de “overtuiging” van verzoekende partij om in België asiel te moeten aanvragen onvoldoende concreet is. Indien verwerende partij niet doorvraagt op de redenen van verzoekende partij om in België asiel aan te vragen dan kan verzoekende partij niet kwalijk worden genomen dat zijn antwoord onvoldoende concreet en volledig was. Wanneer een antwoord niet leidt tot nieuwe vragen dan is dit omdat het antwoord voldoende was.

Daarentegen meent verwerende partij dat deze motiveringsregel die zij oplegt niet op haarzelf van toepassing is en dat het volstaat te verwijzen naar de algemene Europese regeling om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag zonder concreet aan te geven waarom zij in het individuele dossier van verzoekende partij afstand doet van haar soevereiniteit om de asielaanvraag te behandelen. Europese richtlijnen en verordeningen beperken de soevereiniteit van Lidstaten uitdrukkelijke maar minimaal en verdragen slechts een beperkende interpretatie. Daarom moet waar de soevereiniteit niet is ingeperkt de betrokken overheid (in casu verwerende partij) motiveren waarom zij haar soevereiniteit niet uitoefent. Het woordje “kan” in artikel 51/5, § 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 wijst niet op een keuzemogelijkheid maar op het behoud van het soevereine optreden in haar volle reikwijdte in zake: “op elk ogenblik” geeft uitdrukkelijk aan dat deze soevereiniteit volledig behouden is gebleven in elke stand van het geding. Verwerende partij dient dus eerst te motiveren waarom zij haar soevereiniteit niet uitoefent om daarna te kunnen bepalen welke andere Lidstaat verantwoordelijk kan zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

Het feit dat verzoekende partij aan Duitsland werd overgedragen belet niet dat zij haar belang behoudt in de annulatieprocedure. Zij verliest enkel haar belang in het kader van haar asielaanvraag indien zij naar haar land van herkomst zou zijn gerepatriëerd wat niet het geval is. (...)

3.4.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 9.2 van de verordening 343/2003/EG, vastgesteld dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, nu hij in het bezit was van een paspoort met geldig Schengenvizum afgeleverd door de Duitse ambassade te Accra, en de Duitse autoriteiten op 12 augustus 2010 instemden met het overnameverzoek. Verder wordt toegelicht dat er in casu geen basis is om de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen op grond van de artikelen 3.2, 7 of 15 van de verordening 343/2003/EG. Verweerder stelt hiertoe dat verzoeker geen specifieke reden heeft gegeven waarom hij in België een asielaanvraag wenste in te dienen en dat hij verklaarde gezond te zijn en geen familie te hebben in België of elders in Europa. Verder wordt verwezen naar artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgeleverd aan de asielzoeker ten aanzien van wie is vastgesteld dat een andere lidstaat bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Deze motivering, die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.4.2. In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in het raam van de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet dient onderzocht te worden.

Artikel 51/5, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regeling die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde dat de Duitse autoriteiten, gelet op artikel 9.2 van de verordening 343/2003/EG, dienden in te staan voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en dat de Duitse autoriteiten bevestigden verantwoordelijk te zijn voor de behandeling deze aanvraag en instemden met het verzoek tot overname. Verzoeker betwist de correctheid van deze gegevens niet.

Verzoeker betoogt evenwel dat geen rekening is gehouden met zijn wil om in België asiel aan te vragen en met zijn verklaring *“dat zijn gedacht hem had gezegd om in België asiel aan te vragen.”* Hij stelt dat verweerder geen antwoord heeft verstrekt met betrekking tot zijn wilsuiking en heeft nagelaten gebruik te maken van de mogelijkheid (*“soevereiniteit”*) om de asielaanvraag in België te behandelen.

In dit verband kan verwezen worden naar artikel 51/5, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.”

Uit de bestreden beslissing en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt echter dat verweerder wel degelijk heeft onderzocht of er gronden voorhanden waren om de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen doch oordeelde dat er in casu *“geen concrete basis (is) om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343.”* Verweerder motiveerde dat verzoeker geen *“specifieke reden”* heeft aangehaald om aan te geven waarom hij precies in België een asielaanvraag wou indienen en lichtte toe dat verzoeker slechts verklaarde *“dat zijn gedacht hem had gezegd om in België asiel te vragen”* en dat hij verder aangaf geen familie in België of elders in Europa te hebben en gezond te zijn. Verweerder duidde dat niet kon worden ingegaan op de wilsuiking van verzoeker om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat *“Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen (...) neer(komt) op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.”* Verzoeker houdt dan ook onterecht voor dat verweerder niet heeft uiteengezet waarom hij ervoor opteerde de asielaanvraag niet zelf te behandelen.

Verzoekers betoog in zijn repliekmemoirie dat het hem niet kwalijk kan worden genomen dat zijn antwoord onvoldoende concreet en volledig was nu verwerende partij niet heeft doorgevraagd naar zijn redenen om in België asiel aan te vragen kan verder niet overtuigen. Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt immers dat verzoeker, toen hij gehoord werd op 6 augustus 2010, expliciet werd gevraagd of er specifieke redenen voorhanden waren waarom hij precies in België een asielaanvraag wenste in te dienen, zodat dient te worden aangenomen dat verzoeker de mogelijkheid had om dienaangaande alle nuttige gegevens aan te voeren. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen heeft het feit dat hij zich beperkte tot een compleet nietszeggend antwoord niet tot gevolg dat verweerder verplicht zou zijn om hem aan te manen verdere toelichtingen te verstrekken.

Verzoeker geeft in zijn betoog aan dat hij niet akkoord gaat met de in de bestreden beslissing opgenomen motivering doch maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van foutieve gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt krachtens artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK